

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Tertiæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum ex sacramentis causetur character aliquis in anima? 1

urn:nbn:de:hbz:466:1-38725

etiam non esse verum : quia minima gratia potest resistere cuilibet concupiscentiæ , & mereri vitam æternam. Et idè melius dicendum videtur, quòd circumcisio sicut & alia sacramenta veteris legis , erat solum signum fidei iustificantis . Vnde Apost. dicit Roman. 4. quòd Abraham accepit signum circumcisionis, signaculum iustitiæ fidei. Et idè in circumcissione conferebatur gratia, in quantum erat signum passionis Christi futuræ, vt infra patebit *.

q. 70. a. 4

QVÆST. LXIII.

De effectu sacramentorum , qui est character , in sex articulos diuisa .

D E inde considerandum est de alio effectu sacramentorum, qui est character.

¶ Et circa hoc quærentur sex .

¶ Primo , vtum ex sacramentis causetur character aliquis in anima ?

¶ Secundo, quid sit ille character ?

¶ Tertio, cuius sit character.

¶ Quarto, in quo sit sicut in subiecto .

¶ Quinto, vtum insit indelebiter ?

¶ Sexto, vtum omnia sacramenta imprimant characterem . ?

ARTIC. I.

Vtrum sacramentum imprimat aliquem characterem in anima ?

344

4. d. 4. q.

1. ar. 4. q.

1. c.

A D primum sic proceditur . Videtur, quòd sacramentum non imprimat aliquem characterem in anima . Character enim significare videtur quoddam signum distinctiuum . Sed distinctio membrorum Christi ab alijs , fit per æternam prædeterminationem, quæ non ponit aliquid in prædestinato, sed solum in Deo prædestinante: vt in prima parte * habitum est. Dicitur enim 2. Timoth. 2. Firmum fundamentum Dei stat, habens signaculum hoc: nouit Dominus qui sunt eius. Ergo sacramenta non imprimunt characterem in anima.

p. p. 7. 23.
or. 3.

¶ 2. Præterea, Character signum est distinctiuum.

Si-

Signum autem (vt Aug. dicit in 2. de doct. * Christ.) *cir. prima*
 est quod præter speciem, quam ingerit sensibus, facit *to. 3^a*
 aliquid aliud in cognitionem venire. Nihil autem est
 in anima, quod aliquam speciem sensibus ingerat.
 Ergo videtur, quod in anima non imprimatur ali-
 quis character per sacramenta.

¶ Præterea, Sicut per sacramenta nouæ legis
 distinguitur fidelis ab infideli: ita etiam per sacra-
 menta veteris legis. Sed sacramenta veteris legis nõ
 imprimebant aliquem characterem in anima: vnde
 & dicuntur iustitiæ carnis, secundum Apost. ad Heb.
 9. Ergo videtur quod neque sacramenta nouæ legis
 imprimunt characterem.

SED contra est, quod Apost. dicit 2. ad Corinth. 1.
 Qui vnxit nos, Deus est: & qui signauit nos, & dedi-
 pignus Spiritus in cordibus nostris. Sed nihil aliud
 importat character, quam quamdam signationem.
 Ergo videtur, quod Deus per sacramenta nobis suum
 characterem imprimat.

RESPONDEO dicendum, quod sicut ex prædictis
 patet *, sacramenta nouæ legis, ad duo ordinantur, *q. 62. a. 5*
 videlicet ad remedium contra peccata, & ad perfici-
 endum animam in his quæ pertinent ad cultum
 Dei, secundum ritum christianæ vitæ. Quicumque au-
 tem ad aliquid certum deputatur, consuevit ad il-
 lud consignari: sicut milites, qui ascribebantur ad mi-
 litiam antiquitus, solebant quibusdam characteribus
 corporalibus insigniri: eo quod deputabantur ad
 aliquid corporale. Et ideo cum homines per sacra-
 menta deputentur ad aliquid spirituale pertinens ad
 cultum Dei, consequens est, quod per ea fideles ali-
 quo spirituali characterem insigniantur. Vnde Augusti-
 nus † dicit in 2. contra Parmenianum. Si militiæ cha-
 racterem in corpore suo, non militans pauidus ex-
 horruerit, & ad clementiam Imperatoris confuge-
 rit, ac prece fusa, & impetrata iam venia militare
 cœperit: numquid homine liberato, atque correcto,
 character ille repetitur, ac non potius agnitus ap-
*cōtra ep̃.
 Parm. li.
 2. c. 13. p̃a
 r̃ñ à ma.
 to. 7.*

D 4 pro-

probatur? an forte minus hærent sacramenta Christiana, quàm corporalis hæc nota?

Ad primum ergo dicendum, quòd fideles Christi ad primum quidem futuræ gloriæ deputantur signaculo prædestinationis diuinæ. Sed ad actus conuenientes præfenti Ecclesiæ deputantur quodam spiritali signaculo eis insignito, qui character nuncupatur.

Ad secundum dicendum, quòd character animæ impressus, habet rationem signi, in quantum per sensibile sacramentum imprimitur: per hoc enim scitur aliquid esse baptismali caractere insignitus, quod est ablutus aqua sensibili. Nihilominus tamen character, vel signaculum dici potest per quamdam similitudinem, omne quod configurat alicui, vel distinguit ab alio, etiam si non sit sensibile: sicut Christus dicitur figura, vel character paternæ substantiæ, secundum Apost. Heb. 1.

¶ 62. a. 6 Ad tertium dicendum, quòd sicut supra dictum est, sacramenta veteris legis non habebant in se spirituales virtutes, ad aliquam spirituales effectum operantem. Et ideo in illis sacramentis non requirebatur aliquis spiritalis character: sed sufficiebat ibi corporalis circumcisio, quam Apostolus signaculum nominat Rom. 4.

ARTIC. II.

Vtrum character sit spiritalis potestas?

¶ 345
4. di. 4 q.
1. ar. 1.

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quòd character non sit spiritalis potestas. Character enim idem videtur esse quod figura: unde Hebr. 1. ubi dicitur, Figura substantiæ eius, in Græco habetur loco figuræ, character. Sed figura est in quarta specie qualitatis, & ita differt à potestate, quæ est in secunda specie qualitatis. Character ergo non est spiritalis potestas.

¶ 3. par.
ante me.

¶ 2 Præterea, Dion. * dicit 2. c. Eccl. hier. quòd diuina beatitudo accedentem ad beatitudinem in sui participationem recipit, & proprio suo lumine, quæ
quo-